Nr. 40 Aleksandrów-Kuj., dnia 27 grudnia 1926 r. Rok 1.

Tygodnik Urzędowy

powiatu Nieszawskiego.

Abonament wynosi kwartalnie 1.50 zł, miesięcznie 0.50 zł. Z dostawą pocztową zł 1.69 kwart., 57 gr miesięcz. Wszystkie urzędy pocztowe przyjmują prenumeratę.

Ogłoszenia na 4-łamowej stronicy za milimetr 10 gr. Częstsze ogłoszenia wysoki rabat. Wszystkie biura reklam. przyjmują ogłosz. Cena egz. pojedyńcz. 10 gr.

W razie wypadków, spowodowanych siłą wyższą, przeszkód w zakładzie, strajków lub tp., wydawnictwo nie odpowiada za niedostarczanie pisma, a prenumeratorzy nie mają prawa do odszkodowania.

Poz. 332.

Prowizorjum budżetowe Nieszawskiego Powiatowego Związku Komunalnego na I. kwartał 1927 roku.

Powołując się na 4-tą uchwałę Sejmiku Nieszawskiego z dnia 27 listopada r. b. w sprawie preliminarza na 1 kw. 1927 roku (Tyg. Urz. Nr. 38, poz. 309), ogłaszam niniejszem, że Pan Wojewoda Warszawski pismem z dnia 16 grudnia 1926 r. L. SM. 5533/1 uchwałę tą przyjął do wiadomości, wobec czego wchodzi ona w życie i otrzymuje moc obowiązującą od 1 stycznia 1927 roku.

Aleksandrów-Kuj. dn. 21. XII. 1926 roku.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego

Starosta:

(—) Ricci.

L. dz. 8121.

Poz. 333.

Kasa Emerytalna Pracowników Samorządowych.

Do wiadomości zarządom związków komunalnych i zastosowania się, podaję poniżej okólnik Min. Spr. Wewn., przysłany tu przez Urząd Wojewódzki przy piśmie z dnia 27 listopada 1926 r. L: SM. 5393/1.

Aleksandrów-Kujawski, dnia 18 grudnia 1926 r.

Przewodniczący Wydziału

Starosta Nieszawski:

w z. (—) K. Drecki.

Nr. 7733.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Nr. SS. 5290/26 Warszawa, dn. 15 listopada 1926

Do Pana Wojewody w Warszawie.

W sprawie Kasy Emerytalnej Pracowników samorządowych.

Zarząd Kasy Emerytalnej Pracowników Samorządowych w Warszawie, chcąc uprzystępnić ubezpieczenie emerytalne najszerszemu grosu pracowników samorządowych, przeprowadził zmianę statutu Kasy Emerytalnej Pracowników Samorządowych i uzyskał zatwierdzenie wymienionego statutu przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

Zmiany te idą w kierunku uprawnienia organizacji władz Kasy Emerytalnej oraz zapewnienia ubezpieczonym maksymalnych korzyści w granicach funduszu Kasy, powstałych przedewszystkiem z wkładów, które przez obniżenie ich w wysokości 15% na 10% uposażenia ubezpieczonego dostosowano do możliwości płatniczej ubezpieczonych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uznało powyższe zmiany za korzystne zarówno z punktu widzenia interesów ubezpieczonych jak również związków komunalnych, którym daną została możność przystąpienia do Kasy Emerytalnej w charakterze członków ubezpieczających.

Korzyści te zarówno z socjalnego punktu widzenia, jak i z punktu widzenia prawidłowej administracji jako niewątpliwe nie wymagają dłuższego uzasadnienia.

Z tego powodu, jak również dlatego, że utrzymanie zniżonych składek pozostaje w zależności od ilości członków Kasy Emerytalnej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa za pożądane, aby Związki Komunalne, które jeszcze dotychczas nie przystąpiły do Kasy Emerytalnej w charakterze członków ubezpieczających lub też w inny sposób nie zabezpieczają praw emerytalnych swoich pracowników, zgłosiły w czasie możliwie najrychlejszym swoje przystąpienia do Kasy Emerytalnej.

Zechce Pan Wojewoda podać powyższe do wiadomości Związków Komunalnych podległego Panu Województwa i zalecić im, aby przystępowały do Kasy Emerytalnej Pracowników Samorządowych w charakterze członków ubezpieczających.

Minister:

(—) Sławoj-Składkowski.

Poz. 334.

Jednorazowy zasiłek dla członków zarządu i pracowników związków komunalnych.

Wobec powstałej wątpliwości, czy Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1926 r. w sprawie jednorazowego zasiłku dla funkcjonarjuszów państwowych i osób wojskowych (Dz. Ust. Nr. 110 poz. 642) ma również zastoso-

wanie do płatnych członków zarządu i pracowników związków komunalnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w okólniku z dn. 29/XI. 1926 r. Nr. III. SF. 6405 26 wyjaśnia, co następuje:

Stosownie do § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30. XII. 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 118 poz. 1073) pobory płatnych członków zarządu i pracowników związków komunalnych oblicza się na tych samych zasadach, na jakich się oblicza pobory funkcjonarjuszów państwowych, przyczem ewentualnie zmiany zasad obliczania poborów funkcjonarjuszów państwowych, dotyczyć mają również automatycznie członków zarządu i pracowników związków komunalnych. Wynika z tego zatem, że wymienione we wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1926 r. dotyczące jednorazowego zasiłku dla funkcjonarjuszów państwowych, a zatem nie zmieniające zasad obliczania poborów tychże funkcjonarjuszów, nie nakłada na związki komunalne obowiązku wypłacenia swym członkom zarządu i pracownikom takiego zasiłku.

Nie możnaby się jednakże dopatrzeć sprzeczności z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30. XII. 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonarjuszów państwowych, gdyby na podstawie odpowiedniej uchwały organów uchwalających związków komunalnych wypłacony został członkom zarządu i pracownikom tychże związków jednorazowy zasiłek, jaki przyznany został funkcjonarjuszom państwowym.

Mając na uwadze motywy, które wywołały potrzebę przyznania w tym roku jednorazowego zasiłku funkcjonarjuszom państwowym Min. Spr. Wewn. uznaje za słuszne, aby związki komunalne przyznały takiż zasiłek swym członkom zarządu i pracownikom, o ile dysponować będą środkami potrzebnymi na pokrycie tego wydatku.

O powyższem powiadamiam zarządy związków komunalnych na podstawie reskryptu Pana Wojewody Warszawskiego z dnia 13 grudnia r. b. L.: SM. 5573 1.

Aleksandrów-Kuj, dnia 22 grudnia 1926 roku.

Przewodniczący Wydziału
Starosta Nieszawski: Ricci.

L. dz. 8125.

Poz. 335.

Komunalny podatek inwestycyjny.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 listopada 1926 r. (Dz. Ust. Nr. 119 poz. 689) zmienia ustępy pierwszy i drugi § 14 Rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 31 poz. 317). W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w okólniku z dnia 2 XII. 1926 r. Nr. III. SF. 6478/26 w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu zaznacza co następuje:

Podatek inwestycyjny w myśl art. 21 ustawy z dnia 11-ego sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94 poz. 747) może być wprowadzony tylko w wyjątkowych wypadkach. Wypadki te w nowem brzmieniu powołanego § 14 rozp. określono odmiennie, niż to miało miejsce w dotychczasowem brzmieniu tego paragrafu.

Przy wprowadzeniu podatku inwestycyjnego kierować się należy następującemi zasadami:

1) Podatek inwestycyjny może być wprowadzony tylko wtedy, gdy związek komunalny, pomimo wyczerpania wszystkich innych źródeł dochodowych, nie ma środków na pokrycie niezbędnych wydatków inwestycyjnych;

2) Podatek inwestycyjny pobierany być może na obszarze gmin wiejskich na rzecz powiatowego związku komunalnego, zaś na obszarze gmin miejskich na rzecz tychże gmin.

3) Podatek inwestycyjny powinien być pobierany w formie dodatków do poszczególnych podatków komunalnych, zarówno samoistnych jak i dodatków do podatków państwowych, w wysokości nieprzekraczającej 50 proc. każdego z tych podatków samoistnych i dodatków komunalnych. Za podstawę dla wymiaru podatku inwestycyjnego odnośnie dodatków komunalnych do państwowych podatków służy wysokość dodatku przypadająca na rzecz związku komunalnego, wprowadzającego podatek inwestycyjny bez 10-proc. dodatku do państwowego podatku gruntowego na rzecz samorządu wojewódzkiego, pobieranego tymczasowo przez powiatowy związek komunalny wzgl. gminę miejską na podstawie art. 23 ustawy o tymcz. uregul. fin. komunalnych z podatku od nieruchomości i podatku od przemysłu i handlu oraz udział gmin wiejskich w podatku od przemysłu i handlu, przypadającego na rzecz pow. związku kom., nie wpływa na zmniejszenie podstawy wymiaru, czyli, że za podstawę wymiaru dla podatku inwestycyjnego służy 25-proc. dodatek komunalny do państwowego podatku od nieruchomości (p. okólnik Nr. 19, z dn. 14. 2. 26 r. L. SF. 1083/26 i 30-proc. dodatek komunalny do ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

4) Podatkiem inwestycyjnym obciążyć można płatników tylko niektórych podatków komunalnych, przyczem stawka dla płatników poszczególnych podatków może być różna. Z uwagi na konieczność utrzymania zdolności płatniczej płatników poszczególnych kategoryj podatków komunalnych nie będą z reguły zatwierdzane statuty, które przewidują obciążenie podatkiem inwestycyjnym tylko płatników jednego podatku komunalnego. Również, ażeby nie przeciążać nadmiernie podatników danego podatku komunalnego, należy stosować niższą stawkę podatku inwestycyjnego w wypadkach, gdy płatnicy tegoż podatku obciążeni są znacznie daninami komunalnemi z innych tytułów; dotyczy to przedewszystkiem płatników podatku od nieruchomości, których obciążenie z tytułu dodatku komunalnego do państwowego podatku od nieruchomości, specjalnych opłat drogowych i podatku inwestycyjnego nie powinno przekraczać 100 proc. wymiaru na rzecz Skarbu Państwa.

5) Ze względu na przeżywany obecnie kryzys gospodarczy, a częściowo ze względu na konieczność utrzymania cen artykułów pierwszej potrzeby na niskim poziomie, nie należy przypisywać podatku inwestycyjnego do następujących komunalnych podatków samoistnych, względnie dodatków do podatków państwowych:

a) podatku od kopalń, tem więcej, że wpływy z tego podatku przeznaczone są i tak wyłącznie na cele inwestycyjne;

b) podatku hotelowego;

c) podatku od przemysłu i handlu, opłacanego w formie dodatku komunalnego do państwowego podatku od obrotu;

d) podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi lub wodnemi;

e) podatku z protestowanych weksli;

f) podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Nadto zaznacza się, że podatek inwestycyjny nie może być przypisany do podatku dochodowego, gdyż źródło to nie podpada ani pod kategorję podatków samoistnych, ani też dodatków komunalnych (p. 2, art. 21 ustawy z dnia 11. 8. 1923 r.);

do podatku od spożycia, zużycia względnie produkcji, a to zarówno ze względu na postanowienia, zawarte w ustępie 6 art. 10 ustawy z dnia 11. 8. 1923 r. jak i z tego względu, że poboru tego podatku dokonywa się przez władze skarbowe łącznie dla wszystkich związków komunalnych w całem państwie, a na rzecz poszczególnych związków.

O ile chodzi o dodatek komunalny do państwowego podatku gruntowego, podatek inwestycyjny może być przypisany do dodatków komunalnych z wyłączeniem 50 proc. podwyżki, przewidzianej w ustępie 2 art. 24 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 65, poz. 505), a to z tego względu, że podwyżka ta nie jest stałem źródłem dochodowem samorządu i ma charakter wyjątkowy.

6) Podatek inwestycyjny w tych przypadkach, gdy będzie przypisany do dodatków do podatków państwowych, pobieranych przez władze skarbowe, pobierać będą, jak to wynika ze statutu wzorowego, dołączonego do niniejszego okólnika — te same władze skarbowe.

Wobec tego związki komunalne powinny statuty podatku inwestycyjnego przesyłać władzom skarbowym w takim terminie, aby miały one możność wymierzenia i pobrania tego podatku łącznie z odnośnemi podatkami państwowymi.

7) Podatek inwestycyjny będzie zatwierdzany wyłącznie na jeden rok budżetowy i zatem do podatku tego przypisanego do dodatków komunalnych do podatków państwowych nie może mieć zastosowania art. 45 ustawy z dnia 11. 8. 1923 r., czyli, że władze skarbowe będą pobierały ten podatek tylko wtedy, gdy został on na dany rok budżetowy uchwalony i zatwierdzony.

W wypadkach, gdy dana inwestycja przeprowadzona ma być według planu w ciągu kilku lat, reprezentacja związku komunalnego może uchwalić ponownie na następny okres budżetowy statut o podatku inwestycyjnym, względnie przedłużyć jego moc obowiązującą i odnośną uchwałę przedstawić władzy nadzorczej do zatwierdzenia.

8) Wreszcie w związku z okólnikiem Nr. 31 z dnia 13 marca 1926 r. Nr. SF. 1864/26 dotyczącym specjalnych opłat drogowych, zaznacza się, że z reguły nie należy wprowadzać podatku inwestycyjnego na budowę dróg i mostów dla tych związków komunalnych (powiatowych związków komunalnych względnie miast wydzielonych), które wprowadziły specjalne opłaty drogowe, bowiem opłaty te służyć mogą również i na pokrycie wydatków, związanych z budową dróg. W tych razach, gdy wpływy ze specjalnych opłat drogowych, pobieranych w wysokości oznaczonej w p. 7 okólnika Nr. 31, nie wystarczają na pokrycie wydatków na budowę dróg i mostów, których budowa uznana została za nieodzowną. Uważam za wskazane raczej podwyższenie norm opłat drogowych, w trybie wskazanym w tymże okólniku Nr. 31, aniżeli wprowadzenie podatku inwestycyjnego.

Statut

o komunalnym podatku inwestycyjnym.

Na podstawie art. 20 ust. 1 i art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się w roku . . . .
na rzecz gminy — miasta . . . .
związku komunalnego powiatu . . . .
(podatek inwestycyjny).

§ 1.

Na pokrycie wydatków, związanych z budową (przykładowo: szkoły i szpitala), w ogólnej sumie . . . . . złotych pobrana będzie kwota . . . . . złotych tytułem podatku inwestycyjnego.

§ 2.

Podatek inwestycyjny pobierany będzie w formie dodatków do podatków komunalnych, zarówno samoistnych, jak i dodatków do podatków państwowych i obciąża płatników następujących podatków komunalnych oraz w następującej wysokości (przykładowo):

1) podatku od gruntów w wysokości . . .% kwoty, przypadającej na rzecz (miasta, pow. zw. kom.) bez podwyżki, przewidzianej w ustępie drugim art. 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 65, poz. 505) i bez 10-proc. dodatku na rzecz samorządu wojewódzkiego.

2) podatku od nieruchomości w wysokości . . .% kwoty, przypadającej na rzecz (miasta, pow. zw. kom.) tytułem 25-proc. dodatku komunalnego do państwowego podatku.

3) podatku od lokali w wysokości . . .% kwoty, przypadającej na rzecz miasta.

4) podatku od przemysłu i handlu w wysokości . . .% kwoty, przypadającej na rzecz (miasta, pow. zw. kom.) tytułem 30-proc. dodatku komunalnego do ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

5) . . . .

§ 3.

Wymiar i pobór podatku inwestycyjnego uskuteczniają te same władze, które wymierzają i pobierają samoistne podatki komunalne, względnie dodatki komunalne do podatków państwowych, do których wprowadzono w formie dodatku podatek inwestycyjny.

O wymiarze podatku komunalnego (samoistnego dodatku komunalnego do podatku panstwowego) oraz o przypisanym doń podatku inwestycyjnym zawiadamia się płatników jednym nakazem.

§ 4.

Odwołanie przeciwko wymiarowi podatku inwestycyjnego wnosić należy w trybie przewidzianym dla samoistnych podatków komunalnych i dodatków do podatków państwowych, do których przypisano podatek inwestycyjny.

§ 5.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, odsetek i kar za zwłokę,

według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 73, poz. 721).

§ 6.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez (Magistrat, Wydział Powiatowy) w . . . . (wskazać sposób ogłoszenia w danej miejscowości).

Treść powyższego podaję do wiadomości zarządom związków komunalnych powiatu nieszawskiego na podstawie reskryptu Pana Wojewody Warszawskiego z dnia 10 grudnia 1926 r. L. SM. 5606/1.

Aleksandrów Kuj., dnia 22 grudnia 1926 r.

Przewodniczący Wydziału
Starosta Nieszawski: (—) Ricci.

L. dz. 8124.

Poz. 336.

W sprawie udzielania sal szkolnych na cele kulturalno-oświatowe.

Ponieważ starania różnych Instytucyj Społecznych o udzielenie sal szkolnych doprowadzają dość często do niepożądanych nieporozumień kompetencyjnych między czynnikami samorządu szkolnego, przeto podaję niniejszem do wiadomości treść obowiązującego do chwili bieżącej w tej sprawie rozporządzenia Ministerstwa W. R. i O. P. z dnia 28 kwietnia 1923 r. (Dz. Urz. Ministerstwa W. R. i O. P. z dn. 1. 7. 23 r.

1) Na cele, nie mające charakteru ściśle kulturalno-oświatowego, a więc na zabawy towarzyskie, przedstawienia, zebrania polityczne lokali szkolnych nie można bezwarunkowo udzielać. Nie podlegają temu zakazowi takie zabawy, uroczystości i przedstawienia, które są urządzane przez samą szkołę w celach wychowawczych dla dziatwy szkolnej. Dziatwa może przybyć na nie w towarzystwie rodziców, opiekunów lub krewnych.

II. Na cele kulturalno - oświatowe, jak odczyty, wykłady, wystawy i kursy, urządzane staraniem instytucyj oświatowych, można udzielać sal szkolnych wtedy, gdy zapewnione jest bezpieczeństwo publiczne, nieuszkodzenie sal i urządzeń szkolnych, jako też, gdy charakter odczytu, wykładu itp. wyklucza jakiekolwiek cele polityczne.

III. Ogólnego pozwolenia na użycie sal szkolnych w wypadkach wymienionych w ustępie II, udziela co do szkół powszechnych Inspektor Szkolny, w wypadkach wątpliwych rozstrzyga Kuratorjum. Instytucje oświatowe, starając się o uzyskanie sali szkolnej, winny zwracać się do Inspektora Szkolnego, przyczem muszą się wykazać zaświadczeniem władz administracyjnych, stwierdzającem, że wszystkie przepisy, wymagane w takich wypadkach, zostały wypełnione. — Inspektor Szkolny, udzielając zezwolenia na użycie sali szkolnej, nie rozstrzyga, że sala bezwarunkowo w danej chwili oddana być musi do użytku, o tem bowiem, czy będzie można to w danej szkole uczynić, decyduje kierownik, jako odpowiedzialny za stan i porządek w budynku szkolnym i jako jedyny, który może rozstrzygnąć, czy w danej chwili sala szkolna może być na inny cel, a nie szkolny, oddana.

Kierownik szkoły po wykazaniu się przedstawiciela instytucji oświatowej ogólnem pozwoleniem Inspektora Szkolnego (względnie Kuratorjum) udziela ewentualnie sali pod warunkiem, że będzie ona po użyciu doprowadzona do całkowitego porządku staraniem instytucji oświatowej, która prosiła o udzielenie sali. W razie odmowy kierownika instytucja oświatowa odwołuje się do Inspektora Szkolnego. Opłat za użycie (sali) lokalu szkolnego nie pobiera się z wyjątkiem zwrotu kosztów za światło, opał i usługę.

Aleksandrów Kuj., dnia 10. 12. 1926 r.

Inspektor Szkolny:
(—) J. Wojtowicz.

L. dz. 4254/26.

Poz. 337.

Pow. Nieszawski.

Wykaz nr. 51
zachorowań i zgonów na choroby zakaźne w powiecie za czas od 12. do 19. XII. 1926 r.

Gmina	Wieś	Płonica		Błonica		Dur brzuszn.		Świnka		Zdezynfekow. rzeczy	Odkażono mieszkań.	Wykąpano osób
		chor.	zgon	chor.	zgon	chor.	zgon	chor.	zgon			
Piotrków Kuj.						1						
	Razem					1				6		

Lekarz powiatowy (—) Dr. Szerzeniewski.

Poz. 338.

Sprostowanie

zauważonych błędów w Tyg. Urz. Nr. 39.

Do poz. 321:

W wierszu 13-stym od dołu po wyrazie: „do", winno być: „użytku"; w wierszu drugim od dołu zamiast „takich klijenteli" winno być: „takich klijentów".

Do poz. 322:

W punkcie 4-tym okólnika, w wierszu drugim zamiast: „porozumią się", winno być: „porozumieją się";

w punkcie B. tegoż okólnika, w wierszu 11-stym zamiast „parc." powinno być: „wsie".

Pozycje: 227, 228, 229, 230, 231 winny być oznaczone liczbami: 327, 328, 329, 330, 331.

Do poz. 329:

W wierszu 4 tym od dołu zamiast „p. Antoni" powinno być: „p. Antoniemu";

w wierszu drugim od dołu w miejsce wyrazu „Małeckemu" wstawić wyraz: „Małeckiemu".

Za redakcję i dział urzędowy odpowiedzialny: Sekretarz Sejmiku Zdzisław Zydowo Aleksandrów-Kuj.
Drukiem i nakładem Drukarni Toruńskiej T. A. w Toruniu.